

Najprej se pokaže lisa živordeče, svetleče barve, vendar temna, skoraj črnih senc. Oblikuje nepravilno rozeto z jasnimi obrisi, ki se širi na vse strani v dolgih potokih neenake dolžine, ki se nato delijo in tanjšajo, dokler ne postanejo preproste vijugaste nitke. Vse skupaj se odbija na bledini neke gladke, zaobljene, motne in obenem bisernate površine, poloble, ki jo blage krivulje usklajajo s površino prav tako blede barve - beline, ki jo razredčujejo sence prostora: temnice, nizke dvorane ali katedrale - ki se z medlim leskom svetlika v somraku.

Onstran zavzemajo prostor valjasti trupi stebrov, ki se množijo in polagoma zabrisujejo proti ozadju, kjer se razloči začetek širokega kamnitega stopnišča, ki se nekoliko polžasto dviga ter sorazmerno z vzpenjanjem vedno bolj oži proti visokim obokom, med katerimi se izgublja.

Ves ta dekor, stopnišče in stebrišče, je prazen, Le prav v ospredju se slabotno sveti zleknjeno telo, po katerem se razliva rdeča lisa - telo je belo in čuti se njegova polna in prožna, nedvomno krhka in ranljiva snov. Poleg okrvavljene poloble se pod komaj kaj drugačnim kotom kaže očem druga enaka oblina, le da je nedotaknjena, tudi temneje obarvani kolobarjasti vrh, ki jo krona, se da prav zlahka prepoznati, medtem ko je prvi skoraj popolnoma uničen ali pa ga le prekriva rana.

V ozadju se proti vrhu stopnišča oddaljuje črna silhueta, v dolg, vihrajč plašč oblečen moški, ki po izvršenem zločinu stopa po zadnjih stopnicah, ne da bi se obrnil. Redek dim se v popačenih zavojicah dviga iz kadilnice na visokem podstavku, ki se srebrnkasto svetlika. Tik zraven leži mlečnato telo, po katerem tečejo močni curki krvi iz leve dojke vzdolž reber proti boku.

Telo je žensko in polnih oblik, vendar brez teže, popolnoma golo, leži na hrbtu, gornji del telesa narahlo dvigajo debele blazine, nametane kar na tla, ki jih pokrivajo preproge z orientalskimi vzorci. V pasu je zelo ozko,

vrat je tanek in dolg, nagnjen vstran, glava je padla vznak v temnejše polje, v katerem pa se vendarle morejo prepoznati poteze obraza, na pol odprta usta, velike odprte oči, ki se svetijo z nespremenljivim bleiskom, in gmota dolgih, črnih las, ki se v zelo uravnanem neredu valovito razsipajo po tkanini s težkimi gubami, najbrž baržunu, na kateri počivata tudi roka in rame.

alain robbe grillet

Baržun je gladek in temnovijolične barve, ali pa je tak le zaradi svetlobe. Zdi pa se, da vijolična, rjava in modra barva prevladujejo tudi v barvah blazin - njihova baržunasta tkanina se le malo skriva in se nekoliko niže skoraj v celoti vidi izpod zgornjega dela telesa in pasu - prav tako pa tudi v orientalskih vzorcih preprog na tleh. Nekoliko dalje se iste barve srečajo še v kamenju plošč in stebrov, lokih obovkov, stopnišču in že skoraj negotovih površinah, v katerih izginjajo meje te dvorane.

Njen obseg je težko določiti, najprej se zazdi, da žrtvovana mlada žena zavzema v njej precejšen prostor, vendar pa bi velike razsežnosti stopnišča, ki se spušča prav do nje, nasprotno dokazovale, da gre za večjo dvorano, katere širna prostranost se v resnici nadaljuje na vse strani, tako na desno in levo kakor tudi proti tistim daljnim plavinam in rjavim, kjer se vrstijo stebri v vse smeri, morda pa tudi proti drugim blazinjakom, drugim debelim preprogam, nakopičenim blazinam in blagom, drugim zabodenim telesom, drugim kadilnim posodam.

Prav tako je težko reči, od kod prihaja svetloba. Nobeno znamenje na stebrih ali tleh ne nakazuje smeri žarkov. Sicer pa ni videti nobenega okna, nobene bakle. Zdi se, da prizorišče osvetljujejo le mlečnasto telo, prsi z nabrekliimi dojkami, krivulja bokov, trebuh, polna stegna, iztegnjene, široko razkročene noge in črno runo izpostavljenega, izzi-vajočega, ponujajočega se in odslej naprej nepotrebneга splovila.

Moški se je oddaljil še za nekaj korakov. Zdaj je že na prvih stopnicah stopnišča, po katerem se hoče povzpeti. Spodnje stopnice so dolge in široke, kakor da bi vodile v kakšno zgradbo, tempelj ali gledališče; nato pa se v sorazmerju z dviganjem postopoma manjšajo in istočasno nakažejo širok polžast zavoj, pa tako zabrisan, da v trenutku, ko stopnišče - ki se zmanjša v ozek in strm prehod brez ograje, ki pa se morda ne vidi zaradi naraščajočega mraka - še ni naredilo pol obrata, že izgine proti vrhu obokov.

Toda moški ne gleda v smer, kamor ga vodijo koraki, ko je z levo nogo na drugi stopnici, z desno pa stopi na tretjo, se obrne, da bi še enkrat videl prizor. Dolg vihrav plašč, ki si ga je v naglici vrgel preko ramen in ki ga z eno roko drži v višini pasu, je potegnil za seboj nagel preokret, ki je glavo in zgornji del telesa v hipu obrnil v hoji nasprotno smer, pola blaga pa plava v zraku, kakor da bi jo nosil veter; rob, ki se je zavihal nazaj v nekak zelo ohlapen S, odkriva očem z zlatom pretkano podlogo iz rdeče svile.

Poteze moškega so brezčutne, vendar napete kot v pričakovanju - ali strahu - nekega nenadnega dogodka, še verjetneje pa je, da z zadnjim pogledom nadzorujejo popolno nepremičnost prizorišča. Čeprav gleda nazaj, se z vsem telesom rahlo sklanja naprej, kakor da bi se še vedno vzpenjal. Desna roka - ki ne zadržuje roba plašča - je na pol iztegnjena proti levi, proti točki v prostoru, kjer bi morala biti ograja, če bi jo to stopnišče imelo; prekinjena, skoraj nerazumljiva kretanja, razen če ne gre le za nagonski vzgib, ki se hoče oprijeti manjkajoče opore.

Smer pogleda z gotovostjo kaže na telo žrtve, ki odprta, z udi, razpetimi v križ, z nekolikanj dvignjenim zgornjim delom telesa in z vznak vrženo glavo leži na blazinah. Morda pa moški ne more videti obraza tudi zaradi stebra, ki se dviga ob spodnjih stopnicah. Desna roka mlade ženske se dotika tal prav ob njegovem vznožju. Debela železna zapestnica stiska krhko zapestje. Roka je skoraj popolnoma v senči in le dlani sprejema toliko svetlobe, da se v okrogli nabreklosti, ki je temelj stebrovega trupa, jasno vidijo dolgi, razkrceni prsti. Ovija jo veriga iz črne kovine, ki gre skozi obroč na zapestnici in tako trdno veže zapestje k steburu.

Na drugem koncu roke je prav tako dobro osvetljeno rame, ki ga dvigajo blazine, pa tudi vrat, grlo in drugo rame, pazduha s puhom, leva roka, ki se tudi izteguje nazaj in, čisto v prvem planu, zapestje, ki je na enak način privesano k vznožju drugega stebra; železna zapestnica in veriga se zdaj vidita prav razločno in jasno kažeta svoje najmanjše podrobnosti.

skrivna

Isto velja za podobno, čeprav malo tanjšo verigo, ki je prav tako v prvem planu, vendar na drugi strani in ki oklepá gleženj, ga dvakrat ovije in pritrdi k močnemu obroču, priđvrščenem v zemljo. Približno meter nazaj ali komaj malo več je na enak način vkovana desna noga. Vendar se natančno vidi le leva noga z verigo.

Noga je majhna, nežna in lepo oblikovana. Na nekaterih mestih je veriga zmela meso in vtisnila vanj precejšnje, čeprav neširoke udrtine. Verižni členki so ovalne oblike, debeli, veliki kakor oko. Obroč je podoben tistim, ki se uporabljajo za privezovanje konjev, skoraj povsem leži na kamniti plošči, v katero je pritrjen z močnim klinom. Nekaj centimetrov proč se začanja rob preproge, ki ga dviga guba, ki so jo nedvomno povzročili krčeviti, pa vendar najbrž zelo omejeni gibi žrtve, ko se je poskušala braniti.

Moški stoji kakšen meter vstran in se še vedno narahlo sklanja nadnjó. Opazuje njen vzrok vrženi obraz, temne, z lepotili poudarjene oči, široko odprta usta, kakor da bi kričala. Moški je v takem položaju, da se od njegovega obraza lahko vidi le zabrisan profil, ni pa težko uganiti, da je kljub strogemu vzdušju, tišini in nepremičnosti v oblasti besnega zanosa. Hrbet ima nekoliko usločen. Leva roka, ki je edina vidna, drži precej daleč od telesa kos blaga, nekakšno oblačilo zamolke barve, ki se spušča prav na preprogo in ki je najbrž dolgo ogrinjalo z zlatopretkano podlogo.

Ta mogočna silhueta v precejšnjem delu zakriva golo meso, po katerem rdeč madež, ki se je razširil že na vso okrogline dojke, teče v dolgih curkih, ki se razhajajo in tanjšajo na bledem ozadju trupa in boka. Eden je dosegel pazduho in zdaj vleče drobno, skoraj ravno črto vzdolž roke; drugi so se spustili proti pasu ter zarisali na eni strani trebuha, boka in zgornjega dela stegna neenakomerno mrežo, ki se že strjuje. Tri ali štiri žilice so pohitele prav do vdolbine dimelj in se združile v vijugasto potezo, ki se spaja s konico V-ja, ki ga tvorijo razkrečene noge ter se izgubijo v črnem runu.

soba

Zdaj je meso še nedotaknjeno: črno rumpo in beli trebuh, nežna krivulja bokov, ozek pas in malo više bisernate dojke, ki se dvigajo v skladu z naglim dihanjem, katerega ritem postaja zdaj še hitrejši. Moški je tik ob njem; z eno nogo poklekne na tla in se še globlje skloni. Glava z dolgimi, valovitimi lasmi, ki se edina lahko vsaj malo svobodno premika, se razburi, bori; nazadnje pa se dekletova usta odpro in zvijejo, meso se ukloni, kri brizgne na nežno, napeto kožo, velike črne oči z umetnim lepotilom se nenaravno povečajo, usta se še bolj odpro, glava še enkrat silovito zamahne v desno in levo, potem pa počasneje, dokler nazadnje ne pade nazaj in se v gmoti črnih, po baržunu razsutih las, ne gane več.

Prav na vrhu kamnitega stopnišča so odprta majhna vrata, skozi katera prihaja rumena, enakomerna svetloba, v kateri se riše temna silhueta moškega, zavitega v dolgo ogrinjalo. Le še nekaj stopnic ga loči od praga.

Nazadnje je ves dekor prazen: ogromna dvorana vijoličastih senc s svojimi kamnitimi stebri, ki se množijo na vse strani, zgodovinsko, polžasto zavito stopnišče brez ograje, ki je vedno ožje in vedno nejasnejše, bolj ko se dviga v mrak, proti vrhovom obokov, v katerih se gubi.

Ob telesu, katerega rana se je strdila in katerega lesk že ponehava, riše redek dim iz kadilne posode v mirnem zraku zapletene vijuge: najprej v levo nagnjeno krivuljo, ki se zatem za spoznanje vzpne in nato vrne k osi izhodiščne točke, gre mimo nje proti desni, se zopet obrne v drugo smer, da bi se še enkrat vrnila in vleče tako nepravilno, vedno šibkejšo sinusoido, ki se dviga navpično proti gornjemu robu zastorov.

Prevedel: Marjan Poljanec

P